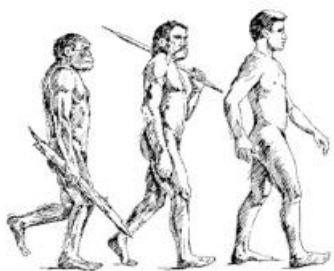

چه شد که انسان‌ها روی دو پا راه رفتند؟

انحصارطلبی و احساس نیاز به حفظ بهترین منابع، مخصوصا زمانی که رو به کاهش‌اند، باعث شد روی دو پا راه رفتن را آغاز کنیم...

انحصارطلبی و احساس نیاز به حفظ بهترین منابع، مخصوصا زمانی که رو به کاهش‌اند، باعث شد روی دو پا راه رفتن را آغاز کنیم، چون به دستانمان برای حمل مقدار بیشتری از منابع باارزش رو به پایان نیاز داشتیم. محبوبه عمیدی: حرکت روی دو پا و حمل وسایلی که به آنها نیاز داریم، خریدهای روزانه، کتاب‌ها و هر چیز دیگر، آنقدر در زندگی روزمره ما بدیهی است که کمتر به چگونگی شکل‌گیری آن فکر کرده‌ایم. پژوهش تازه‌ای که نتیجه تلاش مشترک محققان چندین کشور است نشان می‌دهد انحصارطلبی ما و احساس نیاز به حفظ بهترین منابع، مخصوصا زمانی که رو به کاهش هستند باعث شده روی دو پا راه رفتن را آغاز کنیم چون به دست‌هایمان برای حمل مقدار بیشتری از منابع باارزش رو به پایان نیاز داشته‌ایم.

به گزارش ساینس دیلی، تحقیق انجام شده توسط تیم بین‌المللی پژوهشگران به سرپرستی براین ریچموند از دانشگاه جورج واشینگتن نشان می‌دهد اجداد انسان چندمیلیون سال پیش روی دو پا راه رفتن را برای حفظ منابع کمیاب و حمل آنها پیش از دیگر رقبا آغاز کرده‌اند.

این تیم که شامل محققانی از آمریکا، انگلستان، ژاپن و پرتغال است، رفتار شامپانزه‌های امروزی را هنگام رقابت برای به دست آوردن منابع غذایی مورد بررسی قرار داد تا ببیند کدام عوامل زیست‌محیطی باعث شده‌اند نخستین جد دویای انسان که احتمالا چیزی حدود 6 میلیون سال پیش روی زمین زندگی می‌کرد، راه رفتن روی دو پا را انتخاب کند.

ریچموند که دانشیار انسان‌شناسی دانشکده علوم و هنر دانشگاه جرج واشینگتن است، می‌گوید: «ما این شامپانزه‌ها را تحت شرایط زیست‌محیطی بی‌قرار دادیم که احتمال می‌دهیم اجداد ما را به سمت راه رفتن روی دو پا سوق داده و در نهایت باعث شده این شیوه حرکت به بخشی از روند تکامل ما انسان‌ها تبدیل شود».

یافته‌های این پژوهشگران نشان می‌دهد شامپانزه‌ها زمانی راه رفتن روی دو پا را انتخاب می‌کنند که منبع کمیابی از غذا یا مایحتاج آنها در زیست‌بومشان وجود داشته باشد و امکان دسترسی دوباره به آن قابل‌پیش‌بینی نباشد. در این صورت ایستادن و حرکت روی دو پا باعث می‌شود آنها بتوانند از دست‌ها هم همزمان با دهانشان برای حمل مواد غذایی باارزش یا منابع مورد نیاز دیگر استفاده کنند و نه تنها سریع‌تر از افراد دیگر گروه که مقدار بیشتری از آن را تصاحب کنند. محققان احتمال می‌دهند این شیوه راه رفتن در طول زمان باعث تغییر شکل آناتومی انسان شده تا به عنوان بخشی از انتخاب طبیعی شانس بیشتری را در رقابت شدید برای کسب منابع به او بدهد.

برای بررسی این فرضیه دو آزمون گوناگون در گینه انجام شد. در اولین آزمون پژوهشگران دانشگاه کیوتو شامپانزه‌های وحشی ساکن جنگل‌های بوسو را انتخاب و رفتار آنها را برای تصاحب دانه‌های روغنی نخل که در منطقه فراوان هستند و دانه‌های کولا که دسترسی به آنها ساده نیست، در شرایط گوناگون مطالعه کردند. حالت اول زمانی بود که تنها دانه‌های روغنی نخل در منطقه وجود داشتند، حالت دوم زمانی بود که تعداد اندکی دانه‌های کولا در دسترس بودند و حالت سوم، وقتی بود که بخش اعظم منابع غذایی را دانه‌های کولا تشکیل داده بودند.

نتایج نشان می‌دادند چه زمانی که تعداد اندکی دانه کولا در اختیار شامپانزه‌ها قرار داشت و چه زمانی که بخش اعظم منابع غذایی در اختیار آنها از دانه‌های کولا بود، رقابت شدیدی برای تصاحب این دانه‌ها وجود داشت. زمانی که تعداد دانه‌های کولا اندک بود شامپانزه‌ها تلاش می‌کردند در یک زمان تعداد بیشتری از آنها را حمل کنند و وقتی در اکثریت بودند نیز دانه‌های نخل کاملا نادیده گرفته می‌شدند. شامپانزه‌ها در هر دو حالت با دانه‌های کولا مانند منابع بسیار باارزش غذایی رفتار می‌کردند.

آنها در چنین رقابت فشرده‌ای 4 برابر شرایط عادی روی دو پا حرکت کرده بودند و با اینکه می‌توانستند حجم بیشتری از دانه‌ها را با دست حمل کنند، حتی از دهانشان هم برای حمل دانه‌های بیشتر استفاده کرده بودند.

مطالعه دوم توسط کیمبرلی هاکینگز، محقق دانشگاه آکسفورد بروکز انجام شد و طی یک دوره 14 ماهه نشان داد که شامپانزه‌ها هنگام حمله به مزارع که با حجم اندک و غیرقابل‌پیش‌بینی منابع روبرو هستند، باز هم میزان حرکت روی دو پا را افزایش می‌دهند. در

این حالت 35 درصد از شیوه‌های حرکتی آنها را حرکتی شامل استفاده از دو پا تشکیل می‌دهد که باز هم به منظور حمل مقدار بیشتری غذای کمیاب در رقابتی شدید و در یک مرحله استفاده شده است.